

जीवनाच्या सात प्राधान्यक्रमा

जीवनात आपला मार्ग शोधण्याच्या मालिका

हे काही वर्षांपूर्वी घडले, तेव्हा मी वीसाच्या दशकात होतो. मी देशभरच्या एका लांब बस प्रवासावर होतो. मी माझ्या घरी, डॅलस, टेक्सास येथून, चार्लेवॉक्स, मिशिगन येथे होणाऱ्या क्लासिकल गिटार मास्टर क्लासमध्ये सहभागी होण्यासाठी प्रवास करत होतो. बस अनेक राज्यांमधून जाताना आणि महामार्गावरून जाताना दिसणाऱ्या गव्हाच्या शेतांकडे पाहत असताना, मला विचार करण्यासाठी भरपूर वेळ मिळाला.

एखाद्या क्षणी, मी माझ्या आयुष्यातील सर्व क्रियाकलाप आणि आयुष्याच्या विविध क्षेत्रांबद्दल विचार करायला सुरुवात केली. हे सर्व फक्त विविध उपक्रमांचा एक अनियमित संग्रह होता का? की हे सर्व काही प्रकारे एकत्र काम करण्यासाठीच होते? काही उपक्रम इतरांपेक्षा जास्त महत्वाचे होते का? मी माझा वेळ अशा गोष्टींना देत होतो का ज्या दीर्घकालीन दृष्टीने खरोखरच महत्वाच्या ठरतील, की मी माझे आयुष्य वाया घालवत होतो, अशा गोष्टींना खूप वेळ आणि ऊर्जा देत होतो ज्यातून मला कधीच फायदा होणार नव्हता आणि त्यातून काहीही खऱ्या, शाश्वत किमतीचे निर्माण होणार नव्हते?

मला ठाऊक होतं की माझं आयुष्य महत्वाचं असावं. मला त्याचा पूर्ण फायदा घ्यायचा होता. मला माझ्या आयुष्याच्या शेवटी येऊन मागे वळून पाहताना आयुष्याच्या मोठ्या भागाचा वाया गेला याचा खोलवर पश्चात्ताप होऊ देऊ नये असं वाटत होतं. मला पृथ्वीवरील माझा वेळ संपल्यावर खूप पश्चात्ताप होऊन हे जाणून घ्यायचे नव्हते की मी तो वाया घालवला; की मी माझ्या आयुष्याची पूर्ण क्षमता जगायची एकमेव संधी गमावली, ज्यात माझ्या सर्व आशा आणि स्वप्नांची पूर्तता होऊन ती ओलांडली असती, आणि असा प्रभाव निर्माण केला असता जो फक्त माझ्यासाठी शक्य तितका समाधानदायी नसून, अनेक इतरांच्या आयुष्यात आणि अनुभवांमध्येही समृद्धी आणला असता.

म्हणून, मी माझ्या आयुष्यातील सर्व क्रियाकलापांची यादी करण्यासाठी काही वेळ काढला. मला हे ठरवायचे होते की मी माझ्या वेळेचा सर्वोत्तम वापर करत आहे का. मला हे शोधून काढायचे होते की कोणत्या क्रियाकलापांना माझ्या अधिक वेळ, लक्ष आणि संयमाची गरज आहे, आणि कोणत्या क्रियाकलापांना माझ्या वेळापत्रकातून आणि आयुष्यातून वगळावे लागेल.

माझ्या क्रियाकलापांची यादी वाढत गेली तसतशी काही श्रेण्या उघड होऊ लागल्या. हे स्पष्ट झाले की माझ्या जवळजवळ सर्व क्रियाकलाप काहीच श्रेण्यांमध्ये नीट बसत होते. मी त्या श्रेण्या फक्त सातपर्यंत मर्यादित केल्या. मग, सर्वात महत्वाच्या क्रियाकलापांचा शोध घेण्यासाठी मी श्रेण्यांची तुलना केली आणि त्यांच्या दीर्घकालीन सापेक्ष महत्वाचा अंदाज घेतला.

मी या सात श्रेण्यांना त्यांच्या सापेक्ष महत्वाच्या आधारावर नीट प्राथमिकता देऊ शकलो. त्या वेळेपासून, दशके उलटली तरी, या प्राथमिकता माझ्या आयुष्यात त्यांच्या सापेक्ष महत्वाच्या बाबतीत कधीच ढळलेल्या नाहीत.

ही माझी विचारसरणी होती.

देवाला प्रथम स्थान द्यावे लागते. त्याने आम्हाला निर्माण केले. त्याने जीवनाचे नियम लिहिले. देवाला समजून घेणे म्हणजेच जीवनाला समजून घेणे. देवाच्या दृष्टीकोनातून जीवन पाहिल्याने समज प्राप्त होते. त्याला जाणून घेणे आणि समजून घेणे हे सर्वोपरि आहे. हे शास्त्रवचनद्वारे पुष्टी होते, ज्यात लिहिले आहे, "माझ्यापुढे तुझे दुसरे देव असू नयेत" (निर्गमन २०:३) आणि "तुम्ही तुमच्या संपूर्ण हृदयाने, संपूर्ण आत्म्याने, संपूर्ण मनाने आणि संपूर्ण शक्तीने प्रभू तुमच्या देवावर प्रेम कराल. हे पहिले आज्ञा आहे." (मार्क १२:३०)

महत्वाच्या बाबतीत दुसऱ्या क्रमांकावर माझं स्वतःचं चारित्र्य आणि वर्तन येतं. शेवटी, माझं आयुष्य माझ्या निवडीचं फलित आहे. शेवटी, जेव्हा मला माझ्या आयुष्याबद्दल आणि मी ते कसं जगतलो याबद्दल जबाब द्यावी लागेल, तेव्हा त्याची पूर्ण जबाबदारी माझ्यावरच असेल. हे मी आत्ताच जाणून घेतले आणि माझ्या निर्णयांमध्ये त्याची

अंमलबजावणी केली तर उत्तम. आणि माझ्या निर्णयांचा स्रोत माझे स्वतःचे चारित्र्य आणि व्यक्तिमत्त्व असल्यामुळे, मी शक्य तितका सर्वोत्तम व्यक्ती बनण्यावर—अर्थात ज्या व्यक्तीचे मला सर्वाधिक कौतुक वाटेल—गंभीरपणे लक्ष केंद्रित केले पाहिजे. माझ्या स्वतःच्या वर्तनाची जबाबदारी घेणे आणि माझे स्वतःचे चारित्र्य विकसित करण्यात प्रभावी ठरणे हे माझ्यासाठी अत्यंत महत्त्वाचे आहे, कारण याचा थेट परिणाम माझ्या आयुष्याच्या इतर प्रत्येक क्षेत्रावर होईल. जसे येशू म्हणाले, "प्रथम स्वतःच्या डोळ्यातून मस्तूल काढून टाका, आणि मग तुम्हाला तुमच्या भावाच्या डोळ्यातून कण काढण्यासाठी स्पष्ट दिसेल" (मत्तय ७:५).

चारित्र्याच्या क्षेत्रानंतरही जीवनातील अनेक महत्त्वाची क्षेत्रे आहेत, परंतु सर्वात महत्त्वाची ती इतर लोकांशी संबंधित आहेत. जसे येशू म्हणाले, "आणि दुसरे [आज्ञा] आहे . . . 'तुझ्या शेजाऱ्यावर स्वतःसारखा प्रेम कर'" (मत्तय २२:३९). लोकांशी संबंध विचारात घेताना कुटुंबातील सदस्यांना इतरांपेक्षा प्राधान्य द्यावे लागते, कारण जन्म किंवा विवाह यांद्वारे मी त्यांच्या थेट जबाबदारीत आहे. जन्म किंवा विवाहाद्वारे एखाद्याशी जोडले जाणे अधिक दृढ बांधिलकी आणि मोठी जबाबदारी ठरवते. उदाहरणार्थ, जेव्हा येशू क्रूसावर मरत होते, तेव्हा त्यांनी जॉनला वेळ काढून त्यांची आई काळजीपूर्वक सांभाळली जाईल याची खात्री करण्यास सांगितले (जॉन १९:२६-२७ पहा). "पण जर कोणी आपल्या नातेवाईकांची, आणि विशेषतः आपल्या घरातील सदस्यांची काळजी घेत नाही, तर त्याने श्रद्धेचा इन्कार केला आहे आणि तो अविश्वासूपेक्षा वाईट आहे" (१ तिमथी ५:८).

कुटुंबा नंतर, इतर लोकांसोबतचे संबंध आणि परस्परसंवाद येतात. यामध्ये मित्र, नियोक्ता, आध्यात्मिक नेते आणि सरकारी अधिकारी यांसारख्या अधिकार असलेल्या व्यक्ती, आणि परिचित व इतरांसोबतचे परस्परसंवाद यांचा समावेश होतो.

लोकांनंतर, जबाबदारीची शेवटची तीन मुख्य क्षेत्रे म्हणजे आरोग्य, काम आणि अर्थव्यवस्था, याच क्रमाने. आरोग्य कामापेक्षा आधी येते कारण प्रभावीपणे काम करण्यासाठी तुम्हाला तुमच्या स्वतःच्या आरोग्याची काळजी घ्यावी लागते. जर तुम्ही तुमचे आरोग्य गमावले, तर तुम्ही कामाच्या जबाबदाऱ्या पुरेपूरपणे पार पाडू शकणार नाही.

शेवटी, अर्थव्यवस्था आणि मालमत्तेच्या जबाबदाऱ्या येतात. या महत्त्वाच्या जबाबदाऱ्या आहेत, परंतु त्या जीवनातील प्राथमिक केंद्रबिंदू नाहीत. कामाप्रमाणे त्या जीवनाला अर्थ देत नाहीत किंवा कोणत्याही उद्देशाची जाणीव देत नाहीत. त्या अधिक सहायक भूमिका बजावतात. त्या जीवनातील अधिक महत्त्वाच्या जबाबदाऱ्या पूर्ण करण्यासाठी पुरेसे संसाधने उपलब्ध असल्याची खात्री त्या करतात.

तर, हे आहे! माझ्या मते, आपल्या आयुष्यातील सर्व जबाबदाऱ्या आणि क्रियाकलाप या सात सामान्य श्रेण्यांमध्ये बसतात. जेव्हा त्या क्रियाकलाप आणि जबाबदाऱ्यांना प्राधान्य दिले जाते, तेव्हा असे आकार घेते:

१. देव, ज्यामध्ये आध्यात्मिकता आणि अनंतकाळाशी संबंधित बाबींचा समावेश होतो. या श्रेणीत देवाला समजून घेणे आणि त्याच्याशी संबंध प्रस्थापित करणे, तसेच शाश्वत, अलौकिक, आध्यात्मिक क्षेत्रातील जीवनाचा समावेश होतो.

२. चारित्र्य, ज्यामध्ये चारित्र्य विकास आणि ओळख शोधणे—मी खरोखर कोण आहे—माझी देणगी, व्यक्तिमत्त्वाच्या ताकदी, तसेच माझ्या वर्तन, वृत्ती, हेतू, निवडी आणि अगदी माझ्या विचारांसाठी जबाबदारी यांचा समावेश होतो.

३. कुटुंब, ज्यामध्ये विवाह, पालकत्व आणि इतर कौटुंबिक नात्यांमधील जबाबदाऱ्या समाविष्ट आहेत.

४. मित्र, परिचित आणि अधिकार्यांशी संबंध. हा एक अतिशय व्यापक गट आहे जो कुटुंबाबाहेरील सर्व वैयक्तिक संवाद आणि नातेसंबंधांशी संबंधित आहे. यात अनोळखी लोकांशी होणाऱ्या अनौपचारिक भेटींपासून ते परिचित, मित्र आणि अधिकार्यांशी असलेल्या नातेसंबंधांपर्यंत सर्वकाही समाविष्ट आहे. माझा विश्वास आहे की जर

आपण प्रत्येक भेटीत सकारात्मक प्रगतीच्या शक्यता पाहिल्या, तर आपण परिचित, मित्र, अधिकार्यांशी आणि अगदी अनोळखी लोकांशी होणाऱ्या सर्व वैयक्तिक संवादांच्या पूर्ण क्षमतेचा अनुभव घेण्याच्या अधिक जवळ पोहोचू.

५. आरोग्य, ज्यामध्ये आहार, व्यायाम आणि तणावाच्या समस्या यांसह शारीरिक आरोग्याचे सर्व पैलू समाविष्ट आहेत. जीवन आपल्यासाठी जे काही ठेवते ते पूर्णपणे अनुभवण्यासाठी आपले आरोग्य टिकवून ठेवणे आवश्यक आहे.

६. काम, उद्देश आणि नियती. यामध्ये आपल्याला उद्देश देणाऱ्या आणि प्रत्येक सकाळी उठण्याचे कारण देणाऱ्या सर्व क्रियाकलापांचा समावेश होतो. यामध्ये काम, छंद, सामाजिक उपक्रम आणि सर्जनशील, कलात्मक प्रयत्न यांचा समावेश होतो.

७. आर्थिक बाबी आणि मालमत्ता. या श्रेणीत पैसे, घरं, वाहनं आणि इतर सर्व भौतिक वस्तू यांचा समावेश होतो; त्या साध्य करण्यासाठी उद्दिष्टे म्हणून नव्हे, तर अधिक महत्त्वाची उद्दिष्टे आणि जबाबदाऱ्या पूर्ण करण्यासाठी आपल्याला आधार देण्यासाठी शहाणपणाने वापरता येतील अशा साधन म्हणून.

जर तुम्ही याबद्दल खरोखर विचार करण्यासाठी वेळ काढला, तर तुम्हालाही तुमच्या आयुष्यातील सर्वकाही या क्षेत्रांमध्ये बसते हे आढळून येईल. मी वेळ काढून खरोखरच विचार केला... आणि मला तसे आढळले.

जसे मला दिसते, जीवनाच्या या सात प्राधान्यक्रमांमध्ये वैयक्तिक जबाबदारीची सात मुख्य श्रेणी देखील समाविष्ट आहेत.

पण तुम्हाला काय वाटते? तुम्ही सहमत आहात का? असहमत आहात का? त्यापेक्षा महत्त्वाचं म्हणजे, तुम्ही थांबून, आयुष्याच्या धावपळीला विराम देऊन, तुमच्या आयुष्यातील विविध क्रियाकलापांच्या मूल्याबद्दल खरोखर विचार करण्यासाठी वेळ काढला आहे का? हा लेख वाचून तुम्हाला मिळालेली सर्वात महत्त्वाची गोष्ट कदाचित हीच असेल. मी तुम्हाला तुमच्या आयुष्याबद्दल विचारपूर्वक राहण्याचे आवाहन करतो! तुम्ही तुमच्या प्रवासासाठी सर्वोत्तम मार्ग निवडत आहात का? की काही बदल करण्याची गरज आहे? प्रत्येक क्षण आपल्याला वाटते त्यापेक्षा अधिक मौल्यवान आहे! शहादगीने गुंतवणूक करा, मित्रा!